

JÉZUS és TANÍTVÁNYAI

"És onnét kimenvén, Galileán mennek át és nem akará, hogy valaki megtudja. Mert tanítja tanítványait, és ezt mondja nékik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megölik őt; de ha megölték, harmadnapra föltámad. De ők nem értik e mondást, és féltek tőle megkérdezni.

És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton? De ők hallgatának, mert egymás között afelett vetekedtek az úton, ki a nagyobb?

És leülvén odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között az utolsó és mindenek szolgája. És előfogván egy gyermeket, közéjük állatá azt; és ölébe vévén azt monda nékik: Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt aki engem elbocsátott."

("János pedig felel néki, mondván: Mester, látánk valakit, aki a te neveddel ördögöket űz, aki nem követ minket és eltiltók őt, mivelhogy nem követ minket.") Márk 9:30-37

Kifelé, befelé vagy felfelé hallgatás ?

Kedves Testvéreim! Ez a történet arról beszél, hogy az Úr Jézus meghalni megy Jeruzsálembe. Sokan azt akarták, hogy hamarabb menjen Jeruzsálembe, úgy gondolták, hogy hamarabb kellene felmennie. A szentírásból ismerjük Jézusnak ezeket a feleleteit, hogy nem jött még el az én óráim. Még az édesanyjának is azt mondta. Az Úr Jézus **nem hallgatott kifelé** az emberek véleményére elsősorban, nem az volt számára a döntő, hogy mit mond a sokaság, és hogy a sokaságnak a kedvébe járjon.

Voltak akik meg **befelé hallgattak**. A Máté evangéliumában azt olvassuk, hogy amikor az Úr Jézus elmondta, hogy felmegy Jeruzsálembe és ott a főpapok kezébe adják és megölik, akkor Péter, - mert Péter befelé hallgatott -, a saját szívére hallgatott, a saját szeretetére hallgatott a saját félelmére is hallgatott és azt mondta: Uram, nem eshetik ez meg Teveled. De Jézus szembefordult Péterrel és azt mondta: távozz tőlem Sátán, **ártásomra vagy nékem**. Az eredeti szöveg szerint: **csapdát állítasz fel nékem**.

Az Úr Jézus nem is befelé hallgatott, nem az emberi szív rejtelemi felé hallgatott. Elsősorban nem az emberi szív szeretete, vagy téves szeretete vagy félelme felé hallgatott. **Az Úr Jézus felfelé hallgatott**. Az Atyára hallgatott, és számára ez többet jelentett annál, hogy mit mondanak az emberek, mit mond a sokaság, mi fog vele történni, megölik nem ölik, hogy kell szenvednie, minek kell vele történni. Tudjuk, hogy a Getcsemáné kertben Ő is gyötrődött:

Atyám ha lehetséges vedd el tőlem ezt a pohárt! De mégis **felfelé hallgatott: Mindazonáltal ne úgy legyen ahogy én akarom, hanem, ahogy Te**.

Ez az egész út Jeruzsálem felé - ahová ment meghalni érettünk - a felfelé való hallgatás útja volt. Mi is sok utat megjártunk testvérek, a mi magunk kis életét és sok, nehéz és fájdalmas utat, a szenvedésnek az útját, a börtönnek az útját, a megaláztatásnak az útját, sok utat megjártunk, és ki tudja mennyi utat fogunk még megjárni? Szépeket, csodálatosakat, és fájdalmakkal és gyötörtetéssel telieket. És ki tudja hányszor fogunk még eltévedni vagy nem eltévedni, de az Úr Jézus útja arra tanít bennünket, hogy **felfelé hallgató emberek legyünk!**

A megmaradás útja ?

Mindenkinek meg kell hallgatni a véleményét és sokat számít egy jó családban a tanácsadás és sokat számít a **testvérek közötti megbeszélés** és persze, hogy a saját szívünk szeretetére is sokszor kell hallgatnunk. De **felfelé hallgató emberekké kell legyünk!** Hogy megtudjuk járni az utat, amit nekünk az Úr Isten kiszabott, ami nekünk adatott a Jézus Krisztus által, hogy **a mi egész magyar népünk is meg tud-é maradni, az elsősorban attól függ, hogy leszünk-é felfelé hallgató emberek?** Vagy csak az számít, amit a sokaság mond, amit a divat mond, amit a lelki divat mond, vagy csak az számít, amit a saját meggyötört szívünk diktál, az indulataink és érzelmeink mondanak. Vagy le tudunk ülni csendben és tudunk Istenre hallgatni. Felfelé, az Atyát hallgatni és Jézus Krisztust hallgatni. Tudunk-é felfelé hallgató emberekké válni?

Mert annyi mindent meghallgattunk már, annyi emberi beszédet, mely annyiszor becsapott, és annyi minden szellemi áramlat átment ezen a világon, egyházon kívül és egyházon belül. Annyi mindennel becsapódtunk. **Csak akkor fogunk megmaradni, ha az Atyára hallgatunk! Amikor Jézus Krisztus szavával lesz tele a szívünk. Ez a megmaradás egyetlen útja.** Az Úr Jézus megy át Galileán. Egy félelmes Galileán megy át. Azért mondja, hogy titokban maradjon, hogy ne tudja senki sem, hogy hallgassanak róla, mert valószínűleg már kerestetik, köröztetik és már eleve minden elkészült. Már titokban meg van az egész terv, hogy megsemmisítsék Jézust. És Ő mégis átmegy Galileán. És mégis amerre átmegy csodák történnek és emberek hallgatnak reá és Isten országa teljesedik be.

Ismered-é Jézusnak ezt az útját? Amikor negyven éven át minden paragrafus kimondta, hogy el kell feledni Jézust, hogy nem szabad megérkezzen Jézus Jeruzsálembe, és az ifjúság szívébe és a mi szívünkbe és a jövőndőbe, amikor emberileg minden el volt készítve arra, hogy Jézus ne tudjon átmenni Galileán és ne érkezzen meg Jeruzsálembe sem, és a jövőndőbe sem. Jézus mégis átment Galileán! Átment egy kicsi sereggel, 12-vel, 24-el, 240-el, egymillióval, kétmillióval! Ki tudja hányan? Ezt csak ő tudja igazán.

És milyen csodálatos dolog volt vele menni. Egy idegen, ellenséges Galileában. Tapasztalni, hogy ő mégis átmegy, hogy lehetnek paragrafusok, rendeletek, elképzelések, emberi tervek, azért fiatalok szemében felfénylik a jézusi szeretet és az erős hit, és az üdvösség ragyogása és azért az öregek mégis megmaradnak hűségesnek és azért a templomok mégis megtelnek.

Az Anyaszentegyházra kimondták ennek az istentelen korszaknak a kezdetén, hogy 15 év múlva nem fog létezni! Mégis egyre erősebbé vált, nem azért mert mi jártunk Galileában, nem azért, mert mi vállaltunk érte sok mindent, hanem azért, mert Ő ment előttünk, és mi utána mehettünk, mint ez a kicsi csapat. Lehet, úgy mentünk, mint ahogy ezek mentek, akikről azt olvassuk, hogy nem értették Jézust és féltek őt megkérdezni. Értetlenül és félelemmel tele, és emberi nyomorúságokkal tele. Nem mi tarottuk meg az egyházat és nem mi tartottuk meg a

hitet. Ő tartotta meg. És **nem a mi dicsőségünk volt, ahogy keresztül mentünk és megmaradtunk** egy istentelen korszakban, hanem az ő kegyelme volt. Mi csak úgy voltunk, mint a tanítványok, akik három éve vele jártak már és mégsem értették, amikor éppen leginkább érteni kellett volna, és féltek, amikor a feltámadás dicsőségére kellett volna nézzenek. Igazán nem a tanítványok érdeme volt, hogy átmentek Galileán, hanem az ő kegyelme. És igazán nem a mi érdemünk volt, hogy átment Erdélyen és megérkezett a mi ifjaink szívébe, és megérkezett a jövődbe. Igazán nem a mi érdemünk volt, hanem az Ő kegyelme.

Galilea akkor felkészületlen volt és Jeruzsálem is felkészületlen volt, de Jézus Jeruzsálem felé tartott. Jeruzsálemnek örömmel kellett volna fogadnia Jézust, hiszen Jeruzsálemben voltak az ószövetségi tekercsek: Ésaías, Malakiás és a többi prófécia, amiben meg volt írva, hogy **jön!** És ki lehetett olvasni belőlük, hogy mikor jön a Messiás. Már a keleti bölcseknek kiolvasták az írástudók, hogy hol fog megszületni, hova jön. Ideje lett volna Jeruzsálemnek felkészülnie Jézus várására, de készületlen volt. És nem fogadta örömmel az első látszólagos öröm ellenére sem, hanem megölte Jézust.

Készületlen volt Jeruzsálem. Elkésett Jeruzsálem! A szívébe - az evangélium minden ígéretén túl - beszűrődött a hitetlenség, az érdek, a bűn, a nyomorúság. Elaludtak a lelkek! Elkésett Jeruzsálem, nem tudta fogadni Jézust! Pedig Jézus ott járt. Galilea is elkésett és Jeruzsálem is elkésett.

Milyen csodálatos dolog, hogy itt jár Jézus. **Erdélyben jár Jézus és a mi magyar népünk között is jár Jézus, és Kelet-Európában minden nép között jár Jézus.** Vajon nem késtünk-e el? Vajon nem úgy van-é, hogy a kezünkben volt minden írás, és minden lehetőség és mi mégsem vártuk igazán és mégsem, változtunk meg úgy, ahogy meg kellett volna változnunk. És mégsem vagyunk úgy az Övé, ahogy az Övé kellene lennünk! Vajon a mi népünk nem késett-e el?

Vajon nem arról beszél-é az egész keleteurópai nyomorúság, az emberek egymásra való támadása, a népek egymás irtása, hogy elkéstünk! Nincs a szívünkben igazán az evangélium? Jézus sorba jár Galileában és Erdélyben és mi kimaradunk belőle!?

A tanítványok is elkéstek! Mennek Jézus után, aki meghalni megy Jeruzsálembe tanítva őket, és ezt mondja nekik: az Embernek Fia az emberek kezébe adatik s megölik őt, de harmadnapon feltámad!

Mi mindent hoz az Úr Jézus? Azt Isten bocsánatát, jóságát, földre szállt szeretetét, a jövőbe lehetőségét, az örökélet bizonyosságát, az üdvösség édességét, ragyogását, gondjaink végleges elvetését és egy új élet lehetőségét. Már itt a földön is! Mi mindent hozott Jézus, Isten egyszülött Fia!

Akkor Isten az emberek kezébe adta az ember Fiát. És mit csinált ez az emberkéz vele? Megostorozta és tövis koronát font a fejére és felszegezte a Golgotai keresztfára és hamis vádakkal elítélte és elárulta és megtagadta még a tanítványaiban is. Milyen rettenetes ez az emberkéz! Isten az ember kezébe adta az Egyszülött Fiát és az ember ahelyett, hogy átölelte volna, hogy leborult volna előtte, összetörte és megölte és sárba taposta és gonosz vádakkal elítélte és ki akarta rádiózni az életéből.

Milyen rettenetes ez az emberkéz, testvéreim. Ez a gyilkos emberkéz, amelyik elveszi az úrvacsora kenyerét vagy borát, vagy az ostyát, a különböző liturgiák szerint ki tudja mit, és akkor fegyvert fog a másokra és öli és elpusztítja a házaikat és kiűzi otthonából őket. Milyen rettenetes az emberkéz!

De nemcsak a másoké, a mienké is! Nemcsak az a megdöbbentő, hogy Jézus Krisztus **meghalt Jeruzsálemért** és értünk és minden emberért. Megdöbbentő, az Isten csodálatos kegyelme. De az a fájdalmasan megdöbbentő, hogy **nemcsak Jeruzsálemért halt meg, hanem Jeruzsálem által ölettetett meg.** Nem úgy van csak, hogy Jézus Krisztus meghalt értünk, hanem úgy van, hogy általunk is megölettetett Jézus! Mert Jézus Krisztus nem csak akkor járt a világban, amikor testi szemmel látható volt! Mert ahogy Őt az emberkézbe adta az Isten, úgy adta az evangéliumát ismét a mi kezünkbe is és mi megöltük. Hányszor megöltük!

Lehet, voltak szülők, akik megölték egyetlenegy káromkodással a gyermekük szívét! Aztán mind járhattak a templomba, a gyermek már tudta, hogy ezt nem kell komolyan venni. Lehet, hogy voltak lekipásztorok, akik megölték, mert nem tudtak olyan példát adni, és nem tudtak olyan bizonyosságot tenni. Lehet, hogy voltak CE-sek, akik megölték, kegyeskedő frázisokkal de másfajta étellel, és kiábrándították az embereket Belőle.

Ebben mindannyian részesek vagyunk testvéreim, akik itt ülünk! Én azt hiszem, ha Isten elé állnánk, nem mondhatnánk, hogy van közöttünk egy - magamat is beleértve -, akinek nem véres a keze, akinek nincs a kezén Jézus vére, de nem úgy hogy az érte kiontott véréből csak, hanem az általa kiontott véréből is. Mindegyikünket valahol terheli a vére. Lehet, hogy nem vetted észre! Teljes jó lelkiismerettel mentél tovább. Mint amikor a mezőn mész és eltaposol egy virágot. És nem is gondoltad, hogy eltaposdál egy virágot, mert el vagy ragadtatva saját gyönyörű sétálásodtól. De nincs közöttünk egy - én bizonyos vagyok felőle, mert ilyen az emberi élet -, akinek a kezéhez ne tapadna így másodlagosan és mégis elsődlegesen az Úr Jézus vére. Ez a borzalmas ebben a történetben, és ez a borzalmas a mi történetünkben is. **Hogy nemcsak értünk halt meg, hanem valahol, valamiképpen, valakinek a szívében általunk is meghalt Jézus.**

Az Úr Jézus elmodja, hogy megölik, de aztán feltámad. Hát ez a csodálatos isteni kegyelem, hogy megöljük sokszor mi is és aztán mégis feltámad. Lehet, hogy abban a szívből támad fel, ahol mi megöltük. Mert éppen abban a Jeruzsálemben támadt fel, ahol megölték. De ez nem Jeruzsálem érdeme volt, hanem Krisztus hatalmas győzelme volt. És az nem a mi érdemünk, ha feltámad Jézus. **És Erdélyben feltámad Jézus és minden bűneink dacára feltámad Jézus.** Mert feltámad! De ez nem a mi érdemünk, hanem az ő csodálatos kegyelme.

Újra és újra visszajön, amikor mi megöljük, újra és újra, mégis visszajön és megölhetik kívül a világ urai és megölhetik az ő tanítványai is újra és újra, akkor is feltámad és akkor is visszajön. Mert így rendeltetett el és minden bűnünk és nyomorúságunk ellenére is az a mi nagy csodálatos osztályrészünk, hogy ott lehessünk amikor feltámad. És bizonyosak lehessünk felőle, hogy feltámadott!

Miről vetekedtetek az úton?

Mennek a tanítványok Jézus után és közben beszélgetnek, és amikor hazaérkeznek akkor Jézus megkérdezi őket, hogy miről vetekedtetek az úton. És akkor csend van! És hallgatnak! S nem mernek szólni, mert az úton azon vetekedtek, hogy közülük ki a nagyobb. Mentek Jézus után és látták a Jézus hátát. Azt a hátat, amelyet meg fognak majd korbácsolni, amelyik a keresztet fogja hordozni, és látták a fejét, amin majd a tövis korona lesz. És közben ez nem is érdekelte őket, hanem saját maguk érdekelték magukat. Azon vitakoztak, hogy ki a nagyobb? Milyen borzalmas! Mennyi helyre vitte őket az Úr Jézus! Amikor ördögöt üzött szemtanuk voltak, felvitte a megdicsőülés hegyére, beszélt nekik az alázatról a szeretetről a bocsánatról a krisztusi szolgálatról, a saját haláláról és végeredményben csak ez maradt, hogy **ki a nagyobb?** Eszembe jut az ember tragédiája, a falanszter jelenet, amikor azt mondja Lucifer, hogy minden kilúgozódott már az emberből, de mint **végző salak megmaradt a hiúság**. Milyen fájdalmas hogy a 12 lelkében is mint végző salak, Krisztus kereszthalála előtt ott maradt a hiúság: ki a nagyobb? Már három éve jártak Krisztussal és Krisztushoz tértek és elhatározták, hogy vele fognak élni és halni és az övéi voltak, és a 12 között voltak és azt hitték, hogy minden rendben van. És most egyszerre kibújt a szívükből az óember, amit magukkal cipeltek Krisztus minden tanításán, csodáján, megtérésükön át és azt mondta az óember: itt vagyok beszéljünk arról, **KI A NAGYOBB!?**

És erről beszéltek! Mert ez örök kísértés. Simon mágus is: valami nagynak állította magát, az Ap.csel. szerint, amíg még le nem zuhant a mélybe. Milyen fájdalmas, dolog ez, hogy magunkkal cipeljük az óembert. Mindenüvé magunkkal cipeljük. Az Úr Jézus odafordult hozzájuk és azt mondja: **aki első akar lenni legyen az utolsó és mindeneknek szolgálja!**

Akkor egyszerre témát változtatnak a tanítványok és azt mondják, hogy: Igen, de! De hallottunk valakiről (a következő vers), aki a te nevedben ördögöket űz, és eltírtottuk őt, mert nem követ minket. **Ha én nem, lehetek nagyobb, akkor legalább mi együtt legyünk a nagyobbak, mint a többiek!** Ha szégyellnem kell a magam nagyságát, akkor a közösség nagysága legyen nagyobb, mint a többiek. Milyen csapdája a Sátánnak, aki utánunk jön és nem engedi, hogy Jézusról beszéljünk, hanem, hogy önmagunkat csodáljuk. Jézus odafordul hozzájuk és azt mondja: ha valaki első akar lenni legyen mindenek között az utolsó és mindeneknek a szolgája!

Lehet elsőnek lenni Jézusnál is! A szeretetben és a szolgálatban, és az önzetlenségben és a **sorvégére állásban!** Az emberek között lehet valaki nagy, egyháztagtól püspökig! De Jézusnál nem lehet. Csak az, aki lélekben a sor végére tud állni és aki szeret anélkül, hogy azt kívánja el, hogy önmaga lelkére hulljon a dicsőség. És aki úgy megy Jézus után, hogy látja azt a megkorbácsolt hátat és tudja, hogy érte korbácsolták meg, látja a tövis koronát, mely érette tétetett Jézus fejére, és aki nemcsak azt tudja, hogy a vére kihullott az én bűneimért, hanem aki azt is tudja, hogy én is kiontottam az Ő vérét, és az ő vére kihullt az én bűneimért.

Jézus megy meghalni Jeruzsálembe. Jeruzsálembe, amelyik meg fogja ölni Őt! **Azokért megy meghalni, akik meg akarják ölni!** Értitek ezt a szeretetet? Ezt a felülmúlhatatlan isteni szeretetet, **meghalni azokért, akik meg akarnak ölni engemet.** Jézusnak fájnak Jeruzsálem sebei, és tudja, hogy Jeruzsálem sebei is gyógyíthatatlanok és tudja, hogy az emberi élet sebei gyógyíthatatlanok. Fájnak neki az emberi élet sebei, Jeruzsálem sebei. Az emberi élet sebeit kicseréli a saját sebeivel. Mi meg sokszor ki akarjuk cserélni az ő sebeit a saját dicsőségünkkel, mint a tanítványok.

Akkor Jézus odavesz egy gyermeket, ölébe ülteti és azt mondja: **aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevembe az engem fogad be, és aki engem befogad nem engem fogad be hanem azt, Aki engem elbocsátott.**

Még egy gyermeknek is szolgájává váljunk! Sok minden benne van ebben. Benne van az is, hogy ránk bízsa a gyermeket, de benne van valami más is! Az, hogy **egy gyermeket, egy eljövendő életet, az újjászületett életet, mint egy gyermeket az ölünkbe helyezte.**

Azt mondja: fogadjátok be! Erre figyeljete, ez nőjön nagygyá bennetek, ez az új élet, ez a szerintem való élet, amit az Atyától hoztam, akitől származott!

Megyünk Galileán, Erdélyen és a földi életen át, ha majd hazaérkezünk és megkérdez bennünket a mi Jézusunk, az örökélet partján: **Miről beszélgettetek az úton?** Negyven évig, hatvan évig, kilencven évig? Miről beszélgettetek az úton? Isten adja, hogy ne kelljen szégyellni magunkat és ne kelljen hallgatnunk, mert az anyagiakról beszélgettünk csak, vagy mert a lelkekről is másképpen beszélgettünk, s mert az egyházzal is úgy beszélgettünk, hogy ki a nagyobb. Ne kelljen szégyeletesen hallgatnunk, hanem tudjuk elmondani: **felfele hallgatóztunk Uram! Nem is mi beszélgettünk, nem akartunk mi beszélgetni, hanem csak tovább mondani azt, amit Te üzentél nekünk. Ámen!**

Édes Atyánk! Írgalmas, jóságos Istenünk! Hálaadással borulunk le a te szent színed előtt! Köszönjük, hogy arra méltóztattál bennünket, porszemnyi, nyomorult embereket, hogy a te anyaszentegyházad tagjai lehetünk, hogy bennünket megkereszteltetted, hogy rajtunk legyen a te Fiad vére, hogy nekünk megengedted, hogy hitvallást tegyünk terólad, hogy utánad mehettünk, és megérthettük a nagy csodát a mi Galileánkban, és ami földi életünkben, hogy ahol te vagy, ott élet van, elpusztíthatatlan élet, hogy ahol te vagy, ott vigasztalás van, bocsánat, erő, jóság és szeretet, minden emberi bűn és nyomorúság ellenére és a szívünkben is itt lehetsz és Te kézen fogva vezetsz bennünket és hogy te megtartasz nehéz, nagy kemény próbák idején. Kérünk téged, hogy bocsáss meg nekünk, hogyha sokszor magunkkal cipeltük az óembert vagy ő cipelt magával bennünket. Bocsásd meg, hogyha nem rólad tudtunk beszélni, hanem magunkról s magunkról úgy, hogy nem rólad. Segíts nekünk, úgy beszélni rólad, hogy a mi életünk beleváltozzon, hogy a mi életünkön át a te jóságod ragyogjon, hogy megérezzük a te örök megtartó szeretetedet. Fordulj hátra az úton Jézusunk, ha másról beszélgettünk és igazítsd a mi sokszor elcsüggedő, eltévelyedő szívünk a te jóságodhoz és szeretetedhez. Taníts bennünket elsőnek lenni a szolgálatban és a szeretetben és a sorvégére való állásban is taníts bennünket! Helyezd ölünkbe és szívünkbe azt a gyermeket, azt az életet, amit te szántál minekünk, hogy nagyra nőjön bennünk.

Imádkozunk az Anyaszentegyházunkért, és minden testvérünkért minden egyházban és imádkozunk egész Kelet-Európáért, de Erdély népéért is és a mi testvéreinkért, segíts, hogy amikor itt járunk közöttünk Jézusunk, akkor észrevegyünk Téged. Akkor felébredjen a mi népünk és igazán a tied legyen. Segíts, hogy ne üljünk meg emberszívekben, hanem szavunk nyomán a te szavad áradjon és élet fakadjon mindenütt. Hallgasd meg imádságunkat. Így áldd meg együttlétünket és mindannyiunk életét és szolgálatát a te örök kegyelmedből. Édesatyánk! Szent Fiadért Jézus Krisztusért kérünk! Hallgass meg bennünket.

Ámen.

Elhangzott: Marosvásárhelyen a Romániai CE Szövetség 1993. évi országos konferenciáján.